

Ομιλία²

Φώτης Κωτσίδας, Ψυχίατρος, Ψυχοθεραπευτής

Διερωτώμαι αν η σημερινή εκδήλωση αποτελεί μια επίκληση τιμής, έναν αποχαιρετισμό ή μια θύμηση αρχής. Θα προτιμούσα να μείνουμε στο τελευταίο: «Θύμηση Αρχής», λοιπόν.

Θα προσπαθήσω να μη σας κουράσω, τονίζοντας μόνο δύο σημαντικές συνιστώσες από μια θητεία 30 χρόνων της Μονάδας, ενός αξιακού υλικού, όπου **παρατηρήθηκαν / παντρεύτηκαν** δύο σημαντικές οντότητες, και που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη γέννηση και την εξέλιξη της Μονάδας.

«Η Μνήμη και ο Χρόνος»

«Η Μνήμη»

Πρώτα στη Μνήμη, με δύο σημαντικές αναφορές για τη μυθιστορία και τη γενεαλογία της Μνήμης.

- Η πρώτη αφορά στο «ΑΡΧΕΠΛΟΥΤΟΝ», τη μαγική ρήση του Σοφοκλή, στην «Ηλέκτρα» του, που βάζει στο στόμα της Ηλέκτρας, όταν αυτή υποδέχεται

---

² Το παρόν κείμενο βασίζεται σε μια παρουσίαση σε ημερίδα που πραγματοποιήθηκε τον Οκτώβριο του 2024 για τον εορτασμό των 30 χρόνων λειτουργίας της Μονάδας Οικογενειακής Θεραπείας του Ψ.Ν.Α και, παράλληλα, τον αποχαιρετισμό των ιδρυτών της μονάδας σε μια επετειακή εκδήλωση.

τον Ορέστη προσπαθώντας να τον κάνει να θυμηθεί την αρχή του πλούτου τους. Να τον οπλίσει να διαπράξει φόνο «ΕΥ- ΓΕΝΗ» και «ΑΝ – ΙΕΡΟ» μαζί.

«ΣΥΝ – ΚΙΝΕΙ» και «Συν – ΜΝΗΜΟΝΕΥΕΙ».

- Η δεύτερη αφορά στην επίσκεψη του Πριάμου στη σκηνή του Αχιλλέα, εκλιπαρώντας τον να παραδώσει στον ίδιο το άψυχο σώμα του γιου του, του Έκτορα.

Πότε και τι είναι αυτό που ωθεί τον Αχιλλέα να υποκύψει στην παράκληση του Πριάμου να επιστρέψει το σώμα του Έκτορα;

Ο Αχιλλέας «συν-κινείται» από την παρουσία του γέρο-Πριάμου αναγνωρίζοντας και **θυμούμενος** τη φιγούρα του πατέρα του - Πηλέα. Σκάβει στη ΜΝΗΜΗ και «συν – μνημονεύει».

«Ο Χρόνος»

Αναφέρομαι στο «Λ» της Οδύσσειας, στη Νέκυια, εκεί όπου Οδυσσέας **κάθωδος** στον Άδη, στη ρίζα - μάνα θα συναντήσει τον Τειρεσία.

Πρώτος, λοιπόν, ο Τειρεσίας (πολύ πριν τον ιερό Αυγουστίνο) θυμίζει στον Οδυσσέα τη σημασία του αδιάρρηκτου - τρισδιάστατου χρόνου:

- ΠΑΡΕΛΘΟΝ (Αναφερόμενος στους συμπολεμιστές του Αχιλλέα).
- ΠΑΡΟΝ (συνήχηση με τη μητέρα του).
- ΜΕΛΛΟΝ (διέξοδο προς την Ιθάκη: η σημασία των ιερών **βοδιών** του Ήλιου).

Αυτός, λοιπόν, ο Χιώτης, ο τυφλός τραγουδιστής (προσέξτε τι οξύμωρο: Ένας τυφλός -με περισσή «όραση» μάντης- που κατεβαίνει στον χρόνο-ρολόι χωρίς **χρονοδείκτες**, με το μαχαίρι στο νερό για να δώσει **έναυσμα / άκουσμα** στο παράδοξό του...

Αυτή, λοιπόν, η χρονική ασυνεχής-συνέχεια γίνεται η βάση για να ακουμπήσει ο λόγος στο δέρμα, και να φωλιάσει στις πραπίδες.

ΑΦΗΓΗΣΗ

Τι είναι, λοιπόν, η αφήγηση; Είναι ένα πολύ σοβαρό «παιχνίδι» που αξίζει να παίζει κανείς. Η παιδική ηλικία, το άγχος του νόστου, τα όνειρα, οι επιθυμίες, οι αναμνήσεις, γίνονται υλικό για την καθαρή απόλαυση, για να μπορέσει κάποιος να αφηγηθεί. Όλοι θυμούνται δεν κατασκευάζονται και, προφανώς, ανταποδίδονται.

Θα ήθελα, λοιπόν, να τελειώσω κάνοντας αναφορά σε δύο μέντορές μου στη μέχρι τώρα θητεία μου στην ψυχοθεραπεία, στον Χαρίλαο Βαρουχάκη και στον Christopher Dave.

Ευχαριστώ.